

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 października 2017 r.,
skargi G.N.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 20 lutego 2015 r., sygn. akt V Ca (...)
wydanego w sprawie z powództwa G.N.
przeciwko Gminie P.
o zapłatę,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i nie obciąża
skarżącej kosztami postępowania wywołanymi wniesieniem
skargi.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w G. zmienił, w wyniku apelacji pozwanej Gminy P., wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 23 czerwca 2014 r. w ten sposób, że oddalił powództwo G.N. o zapłatę oraz orzekł o kosztach procesu.

G.N. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 20 lutego 2015 r. Zarzuciła naruszenie art. 232, 233 § 1, art. 328 § 2, art. 378 § 1, art. 382, 386 § 4 i art. 424¹⁰ k.p.c. oraz art.

2, 6, 65 § 1, art. 226 § 1, art. 229, 230, 405, 498 § 1 i 2, art. 676, 678 § 1 i art. 709 k.c. - w różnych układach i powiązaniach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie została stronie wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, LEX nr 457829), przyjmuje się, że niezgodność wyroku z prawem, uzasadniająca, w myśl art. 417¹ § 2 k.c., odpowiedzialność odszkodowawczą, ma charakter kwalifikowany: zachodzi tylko wtedy, gdy wyrok został wydany na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Taka wykładnia art. 424¹ § 1 k.p.c. jest zgodna z art. 77 ust. 1 Konstytucji (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11). Przeciwny pogląd zagrażałby wartościom takim, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

Twierdzenia skarżącej o niezgodności z prawem wskazanych w skardze przepisów prawa materialnego i procesowego nie zawierają argumentów, które - wstępnie oceniając - pozwalałyby zasadnie wnioskować, iż objęty skargą wyrok jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej

znaczeniu. W szczególności uszło uwagi skarżącej, że zgodnie z art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych lub oceny dowodów.

Mając to względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi Sąd Najwyższy rozstrzygnął na podstawie art. 102 k.p.c.

jw